

HRVATSKA SALEZIJANSKA PROVINCIJA  
SVETOG IVANA BOSKA  
ZAGREB (Podsused), Vinobreška 2

Podsused, 20. VI. 1976.

Draga subraćo,

Premda je naš dragi pokojni subrat svećenik Franjo Kralik već više godina poboljevao na srcu, a posljednjih godina doživio i dva teža srčana napadaja, ipak moram priznati, da nas je njegova smrt iznenadila. Zadnjih, naime, dana svoga kratkog bolovanja (bio je formalno u krevetu samo kraće vrijeme) počeo se osjećati bolje. Zato smo se svi nadali, a vjerojatno i on sam, da će i ovoga puta biti pobijedjena slabost tijela, kad je pokojnikov duh bio do posljednjega daha pun nacerta i radnih planova.

Gospodin je htio, da ga preseli u vječnost na Duhovski ponedjeljak 7. lipnja nešto poslije dvanaestog sata.

Subrat Franjo Kralik stupio je u Salezijansku kongregaciju u 40. godini svog svećeničkog života. Prve redovničke zavjete položio je u našoj Kongregaciji u kolovozu 1967. godine, a tri godine kasnije i vječne zavjete u Križevcima, u kući novicijata. Salezijance je poznavao već odavno i o njima pisao, ali nas je поблише upoznao, kad je u Lourečini u blizini Križevaca vršio službu duhovnika časnih sestara sv. Vinka. Rekao je: "Pu no sam puta u svom svećeničkom životu pomišljao da stupim u jednu redovničku zajednicu, gdje sam mislio, da ću mirnije živjeti i lakše spasiti dušu. Ta mi se želja počela nametati osobito živo onda, kad sam se povratio iz zatvora, gdje sam u poratnom periodu proživio 12 godina. Definitivno sam se odlučio za salezijance u 40. godini svog svećeničkog života, pošto sam prije toga mnogo o tome razgovarao s g. drom Serafinom Peliconom, koji je u Lourečinu dolazio svakog tjedna kao ispovjednik časnih sestara." Kao salezijanac pokojnik je djelovao u Križevcima, u kući studentata i novicijata, u svojstvu nastavnika hrvatskog i njemačkog jezika, a zatim u Zagrebu (Knežija), gdje je vršio službu ispovjednika, propovjednika i provincijalnog bibliotekara, gdje ga je našla i smrt.

Svećenik Franjo Kralik rođio se u Mađarskoj u Stolnom Biogradu 10. kolovoza 1903. od oca Franje i majke Aurelije r. Gašparić. Kao dječak dobio je strogo kršćanski odgoj i zdrava životna načela. Osnovnu školu i šest razreda klasične gimnazije pohađao je u državnim institutima, a 7. i 8. razred gimnazije svršio je u Travniku u poznatoj onda gimnaziji otaca isusovaca, gdje je i maturirao. Svećenički poziv jasno mu je lebdio pred očima kroz svu mladost. Bogoslovske studije poha-

djao je u Sarajevu, gdje je bio i zaređen za svećenika 30. siječnja 1927. godine. Ispočetka je par mjeseci zamjenjivao župnika u Doboju, a zatim tri godine, tj. do 1930. bio je župnik u Rastičevu među čuvenim gorštacima i po vjeri i inače. Nakon toga radio je u Sarajevu godinu dana kao vjeroučitelj u osnovnim školama. Onda je bio tri godine tajnik pok. nadbiskupa Šarića. Poslije toga, od 1935. do 1945. bio je urednik "Katoličkog Tjednika", a uz to zadnjih godina i "Vrtića", lista za djecu. Uz svoje svećeničke i uredničke obaveze on je nalazio vremena, da po cijela dane u ratno vrijeme obilazi sirotinju i bolesnike, da ih tješi i pomaže, a po noći da radi u uredništvu, žrtvujući od svoga sna i iscrpljujući se u službi blišnjega. Još su ga više iscrpile zatvorske godine (bio je najprije osuđen na 20 godina, a zatim pomilovan osam godina).

Pokojnik se nije prestao baviti književnim radom i kao salezijanac, iako u manjoj mjeri. Nastavio je da suradjuje u nekim katoličkim revijama, a priredio je kod nas za štampu i životopis blaženog Mihovila Rue, don Boskova nasljednika. Posljednja njegova knjiga, kojoj je posvetio mnogo brige i ljubavi, jest monografija našeg pokojnog klerika Josipa Belovića, koji se za kratko vrijeme svoga života odlikovao u našoj družbi pravim svetačkim životom i umro na glasu svetosti. Pišući o njemu pokojnik bi znao reći: "Mi hrvatski salezijanci imamo jednog mladog sveca, koji je u svetosti dostigao čak i Dominika Savija, ako ga nije u nekim vidovima i prekosio." Osobno je bio njegov oduševljeni štovatelj. Radeći na ovome životopisu u kući našeg novicijata u Prvić Luci kraj Šibenika, gdje je ova knjiga i štampana, pokojnik je osjetio prve jače srčane napadaje pa se brzo morao preseliti u Zagreb, gdje je našao obilatiju liječničku njegu.

Svima koji su poznavali pokojnika dobro je poznato, da je svećenik Franjo Kralik bio jedna prava autentična svećenička duša. Premda je bio vrlo izobražen i načitan, vrlo dobar poznavalac domaće i strane literature, odličan poznavalac svih javnih hrvatskih katoličkih radnika i naše vjerske problematike, on nije poznavao druge ideale osim svećeničkoga. Od mnogih je duša bio tražen kao duhovni vođa. Neumoran u radu i zaposlen kao pčelica, pa i po noći, svakome je bio na usluzi, kad se radilo o duhovnim potrebama. Iako su se braća znala koji put i našaliti na njegov račun radi intranzigentnosti njegovih stavova, svi su ga u isto vrijeme cijenili radi čistoće njegovog svećeničkog karaktera. Bio je osobiti štovatelj Majke Božje. Puno se molio Gospi za Crkvu, za papu, za svećenike i za sav Božji narod te je mnogo suosjećao s Crkvom u njezinim današnjim brigama i tjeskobama.

Mnoge sažalnice koje su nam stigle prigodom pokojnikove smrti, osobito one od svećenika koji su ga poznavali i s njime radili, svjedoče, kako je naš Franjo imao široki krug poznavalaca. Jedan piše: "Franjo je bio od ranih godina kroz čitav život uzoran svećenik, neumoran radnik, marljiv i savjestan u svim poslovima." Osobito je ganutljiva sažalnica njegova prijatelja fra Emanuela K. "Vijest o smrti o. Kralika, piše, pročitah u Glasu Koncila. Tu se nalazi i vijest o smrti fra Ljube Hrgića, s kojim je pokojni Franjo proveo duge godine u Zenici, a onda su oba teže nastradala u željezničkoj nesreći kod Slavkovaca u Slavoniji... I ja poznajem pokojnog Franju поблише iz Zenice. Prigodom željezničke nesreće kod Slavkovaca sjedili smo na is-

toj klupi: ja do prozora, pokojni Franjo na kraju, a između nas pokojni Jozo K. Prijelom noge pokojni je Franjo zadobio namjesto mene, jer sam ja već bio svezan pa su me uputili na Franjino mjesto do prozora, a njega na moje da ga svežu. Ja sam lakše prošao. Ove pojedinosti nisu važne, ali pokojni je Franjo bio u pojedinosti savjestan svećenik. Za njega nisu postojale sitnice. On je sve ozbiljno shvaćao. Svoje stradanje strpljivo je podnosio."

Smrt pokojnog Franje Kralika bila je tipična svećenička smrt: iznenadna i dobro pripravljena. Na nju možemo pravom primijeniti riječi Svetog Duha: "Blaao mrtvima koji u Gospodinu umiru." "Da, veli Duh, neka otpočinu od svojih napora, jer ih prate njihova djela." Vjerujemo, da već on sada u domovini živih pjeva s psalmistom: "Ne, neću umrijeti, nego živjeti i razglašavati djela Gospodnja." Ipak, ne znajući točno, kako daleko sežu zahtjevi Božje Pravde, iskreno preporučujem našeg pokojnog svećenika u pobožne molitve subraće.

Vaš u don Bosku odani svećenik

Nikola Pavičić, provincijal

\*\*\*\*\*

#### DON FRANCESCO Sav. KRALIK

Nato a Stolni Biograd nell'Ungheria il 10. agosto 1903., morto a Zagreb (Croazia - Yu) il 7. giugno 1976. a 73 anni, 9 di professione e 50 di sacerdozio.

La sua mirabile e costante attività dal mattino a tarda sera, i lavori responsabili - segretario vescovile a Sarajevo, scrittore e redattore della rivista nazionale "Katolički Tjednik" e "Vrtić" anche a Sarajevo, nonché il pastorale con grande amore verso i bisognosi - lo fanno veramente un lavoratore di tipo Don Bosco!

Il suo carattere era umile, devoto, schietto, ma senza compromessi. A quaranta anni di sacerdozio è entrato nella Congregazione.

\*\*\*\*\*

